

Končan VII. teden šišenskih upokojencev

Skromno, a prisrčno

Po zadnjih razpoložljivih podatkih je v naši občini približno 12.000 upokojenih občanov, od tega je dobra polovica vključenih v sedemnajst društev, s pomočjo katerih člani ureničujejo svoja hotenja in želje. Kot vsako leto v septembru je tudi letos zaživel »teden šišenskih upokojencev«, to pot že sedmič po vrsti. Pokroviteljica letošnjega tedna upokojencev je bila OK SZDL.

V času od 12. do 17. septembra so se zvrstila številna kulturna in športna srečanja med člani in društvi. V domu starejših občanov Marije Draksler-Marjane v KS Dravljje je bila razstava ročnih del tamkajšnjih oskrbovancev, učenci osnovnih šol so se potegovali za najboljši spis na temo »Moj odnos do starejših«, v rekreacijskem centru Mostec pa se je šest ekip pomerilo v balinanju. Obisk bolnih in ne-

pokretnih občanov tudi letos ni izostal, toda delovne organizacije niso najbolj prisluhnile željam njihovih nekdanjih sodelavcev. Težavne gospodarske razmere so prisilile ZDU, da je letošnji »teden« izzvenel bolj skromno kot sicer. Sila nezadovoljni pa so bili upokojenci v Mostecu nad slabo in pretirano drago postrežbo. Teden šišenskih upokojencev pa se je končal z okroglo mizo, trim kolesarjenjem in »Prodano nevesto« v ljubljanski Operi. Kot zanimivost naj navedem še to: Milo in Rozalija Djurdjevac sta že oba upokojena. On iz Beograda, Rozalija iz naše občine. Nekaj časa živi v Beogradu, pa spet v Šiški, letos pa sta prav namenoma prišla v Ljubljano, kjer sta se pridružila šišenskim upokojencem ob prireditvah.

Jože Čurin

Otroci ob tednu upokojencev

Spoštujmo ostarele

Malo pred koncem VII. tedna upokojencev je bila organizirana okrogla miza. Kot posebna točka je bila predstavitev najboljših spisov, ki so jih napisali naši mlajši samoupravitelji in prejeli za trud tudi ustrezna knjižna priznanja.

Uspešnim aktivnostim društev upokojencev ob praznovanju VII. tedna upokojencev so dali poseben poudarek tudi učenci iz osnovnih šol naše občine. Potrudili so se in napisali svoje poglede na starejšega občana, svoja čustva so izlili na papir in jih zavzeto prebrali delegatom in gostom ob okrogli mizi. Rahli premiki ostarelih teles, utrinek solze in priznanje, ki so ga prejeli, so dokazali, kako tudi danes dojema mlajša generacija prehojeno pot nosilcev našega razvoja in kako skrbi za starejšega občana-upokojenca.

Pionirka Anita Pipan iz OŠ Simona Jenka Smlednik takole opisuje svoj pogled na starost:

Starost. Kaj je starost? Je morda tretje obdobje življenja ali še kaj drugega? Je mogoče starost obdobje zaslužene počitke?

Da, bi odgovorili. Pa vendar ni vselej tako. Gledam ostarele kmečke može in ženice. Gube, ki so zarežane v čela, žuljave roke kažejo, da je njihova starost delovna. Čeprav jih ima mnogo že čez sedemdeset let, so še polni življenjske sile.

Njihovo življenje je bilo polno truda, napora in odrekanih.

Žuljave roke se še vedno niso utrudile. Pot, ki jim je ob delu tekel z obraza, je polnil zemljo, ki jo ljubijo, od katere se za nobeno ceno ne bi ločili.

Na videz poznam osemdesetletnega starčka. Po

poklicu je smetar. Rano zjutraj gre z metlo in kanto za smeti na svoje delovno mesto. Pometa ostanke naše objestnosti in neolikanosti. To dela dan za dnem, ob vsakem vremenu in je res neutrujen. Sprašujemo se: si na starost ne bi zaslužil počitka? Saj ga niti noče. Delo mu pomeni življenje.

Kaj pa mladi naredimo, da bi ostarele čimbolj razbremenili in jih osrečili?

Največ jim lahko pomagamo preko pionirske organizacije in organizacije Rdečega križa. Prirejamo jim proslave, sprejeme in jih obiskujemo. Čeprav tega še vedno ni dovolj, jih tudi to razvedri, osreči in toplo jim je pri srcu, ko vidijo, da se jih spomnimo, ko jim kaj malega podarimo.

Ostarelim pa lahko pomagamo na razne načine.

Ko gredo iz trgovine, se jim ponudimo, da jim pomagamo nesti stvari, ki so jih nakupili, pomagamo jim pomesti dvorišče, nanosimo kurjavo in se z njimi pogovarjamo o stvareh, ki jih zanimajo.

Od starejših ljudi pa se lahko tudi veliko pametnega in koristnega naučimo, saj so prebrodili mnogo življenjskih obdobij in so zato polni izkušenj.

Če česa ne vemo, vprašajmo jih za nasvet, rade volje nam ga bodo dali, hkrati pa jim bomo dokazali, da jih spoštujemo in cenimo.

Zavedajmo se, da so nam mnogo dali, zato smo jim tudi mi mnogo dolžni.

Naj bo vsaka jesen življenja polna mavričnih barv, sreče in radosti! Da bo res tako, pa lahko mnogo pripomoremo tudi pionirji, če jim bomo po svojih močeh pomagali in jim odprli tudi svoja srca.

Anita Pipan,

7. r. OŠ Simon Jenko, Smlednik

Upokojenci v Vižmarjah so odprli dvostezno balinišče

Kjer je volja, so tudi rezultati

Že dolgo se je v razpravah med športniki in upokojenci krajevne skupnosti Vižmarje-Brod porajala misel in želja po gradnji balinišča. Tako eni kot drugi so bili pripravljeni vložiti v gradnjo tega objekta vse organizacijske in delovne sposobnosti, zatikalo pa se je, kot običajno, pri denarnih težavah.

Zveza društev upokojencev občine Ljubljana-Šiška je z velikim razumevanjem ugodila prošnji Društva upokojencev Vižmarje-Brod in jim odobrila skupaj 170.000 dinarjev za gradnjo dvosteznega balinišča. Po pridobitvi ustreznih soglasij so v mesecu juniju letos zagrabili športniki, mladinci in upokojenci za krampe in lopate in pričeli graditi. Nekaj sredstev je primaknila še krajevna skupnost, nekaj društvo upokojencev, nekaj športno društvo, nekaj smo v obliki materialnih prispevkov dobili od posameznikov ali delovnih organizacij in tako je bilo dvostezno balinišče zelo hitro zgrajeno za približno 300.000 dinarjev, četudi je objekt zagotovo vreden več kot milijon novih dinarjev.

Ob tem velja posebej omeniti izredno povezanost med upokojenci in mladimi športniki, ki so skupaj opravili najmanj 1000 ur prostovoljnega dela. Prostovoljno so bila opravljena tudi preneka strokovna dela, tako da smo plačevali le material. Zlasti veliko so naredili predsednik športnega društva Tone Privršek, Jože Longar, ki je opravil vsa kovinarska in druga dela, pa Vili Bizant, ki je opravil vsa električarska dela, dalje Flerinova družina z očetom in dvema sinovoma pa tov. Zadnik in se mnogi drugi upokojenci in športniki, predvsem nogometaši.

Prav ob krajevnem prazniku naše krajevne skupnosti smo balinišče 16. 9. 1983 predali svojemu namenu. Ob tej priložnosti je slavnostni govornik, predsednik občinske zveze upokojencev Stanko Hvale pohvalil našo prizadevnost pri gradnji tega objekta, ki bo pomembno prispeval k športno-rekreativni dejavnosti upokojencev in mlajših športnikov.

Naša krajevna skupnost, upokojenci, športniki in vsi krajani smo s tem baliniščem pridobili v okviru obstoječih športnih objektov nov prostor za zbliževanje ter športno-rekreativno delovanje vseh, ki jim balinanje pomeni sprostitev in pridobivanje novih moči za vsakdanje delo. Zahvala za tako pridobitev gre predvsem občinski zvezi društev upokojencev, družbenopolitičnim organizacijam in krajevni samoupravi naše krajevne skupnosti ter številnim športnikom, upokojencem in drugim, ki so z nesebičnim delom omogočili dograditev balinišča v tako kratkem času in s tako skromnimi finančnimi sredstvi.

Adolf Dimnik